

1

Walter Henriksen se do sebe u kuchyňského stolu zoufale snažil nacpat snídani, kterou mu předložila manželka. Slanina s vajíčky. Slaneček, uzenina a čerstvý chléb. Čaj z bylinek z jejich vlastní zahrady, kterou si žena tak moc přála, až nakonec koupili tenhle dům. Daleko od centra, v těsném sousedství lesnaté Østmarky. Aby se mohli věnovat ušlechtilým zájmům – chodit na výlety do lesa, pořídit si malou zeleninovou zahrádku, sbírat lesní plody a houby, ale co hlavně, aby dopřáli volnost jejich psovi. Šlo o fenku kokra, kterou Walter Henriksen nemohl ani vystát. Ale miloval svoji manželku, takže se vším souhlasil.

Polkl kousek chleba se slanečkem a zoufale se snažil, aby zase všechno rovnou nevyzvrátil. Lokl si pomerančového džusu, a i když ho příšerně bolela hlava, ze všech sil se snažil udržet úsměv na rtech. Jako by ho někdo přetáhl palicí. Včerejší firemní večírek se vymkl kontrole a ani tentokrát se mu nepodařilo vyhnout se tvrdému alkoholu.

V pozadí hučely zprávy a Walter se snažil z manželčina obličej vyčíst nějaký výraz. Pobavení. Že by přeci jen byla vzhůru, když se za svítání svalil do postele? Netušil, kdy přesně to bylo, ale rozhodně pozdě. Hodně pozdě. Jen si matně vzpomínal, jak se svléká a jak si říká, že ona už spí. Naštěstí. A pak už upadl do bezvědomí na tu hrozně tvrdou matraci, na které manželka tak trvala, protože ji v poslední době bolela záda.

Walter si lehce odkašlal, utřel si pusou do ubrousku a rukou si pohladil břicho, aby naznačil, že mu jídlo chutnalo a že má dost.

„Napadlo mě, že bych třeba vyvenčil Lady?“ zamumlal a doufal, že se u toho usmívá.

„Aha, dobře,“ trochu překvapeně přikývla manželka, která moc dobře věděla, že manžel jejich tříletou fenku nijak v lásce nemá. I když o tom nijak často nemluví.

„Možná bys ji tentokrát mohl vzít někam dál než jenom kolem domu, co?“

Snažil se v jejím hlase zachytit ten pasivně agresivní tón, který používala, když se jí na něm něco nelíbilo. Pátral po úsměvu, který by vlastně vůbec nebyl míněn jako úsměv, ale něco zcela jiného, ovšem nic z toho nezaznamenal. Vypadala spokojeně, ničeho si nevšimla. Zvládl to. Naštěstí. A teď, sliboval sám sobě, už nikdy víc. Odteď bude žít už jen zdravě. A už žádné firemní večírky.

„Ne, napadlo mě, že bych ji vzal do maridalenského údolí, možná tou cestičkou k dausjøenskému jezeru.“

„No to by bylo fajn,“ usmála se manželka.

Pohládila fenku po hlavě, dala jí pusu a podrbala za uchem.

„Půjdete s pánečkem na vycházku, no, to se máte, že jo, no jo, to je něco pro tebe, ty nezbedo moje. Jsi moje nezbeda?“

Vycházka do Mariánského údolí se podobala všem těm nečetným vycházkám, které s fenou podnikl. Walter Henriksen ji nikdy neměl rád, o psech nic nevěděl, a kdyby záleželo na něm, mohli by klidně všichni psi z povrchu zemského zmizet. Cítil, jak se v něm vzdouvá vlna nevole. Pitomá čuba, jen škube vodítkem a chce, aby přidal do kroku. Nebo se zastaví. Nebo jde jinam, než chce on.

Nakonec došel k jezeru Dausjøen. Tady ji alespoň mohl pustit. Klekl si, a když jí sundával obojek, snažil se k ní chovat přátelsky. Pokusil se ji pohládit po hlavě.

„Tak, teď se můžeš proběhnout, co ty na to?“

Fena na něj tupě hleděla a vyplázla jazyk. Walter si zapálil a na okamžik k ní pocítil něco, co by se skoro dalo nazvat láskou. Vždyť to přece není její chyba. Je to celkem hodný pes. Bolest hlavy začala taky trochu ustupovat, čerstvý vzduch mu dělal dobře. Ode dneška bude mít toho psa rád. No jo, hodná je. Vlastně je to docela fajn, vyrazit si takhle spolu do lesa. Teď už se skoro spřátelili. A jak poslouchala, no jo, hodná je. Bez vodítka, a i tak šla klidně vedle něj.

V tu chvíli kokřice vyskočila, uhnula z cesty a zmizela v lese.

Do prdele.

„Lady!“

Walter zůstal stát na stezce a volal na ni, ale k ničemu to nebylo. Odhodil cigaretu, tiše nadával a škrábal se do svahu, kde pes zmizel. O pár set metrů výše se zarazil. Fena zcela klidně ležela na malé pasece. A v tu chvíli si všiml holčičky, která visela na stro-

mě. Houkala se nad zemí. Na zádech měla aktovku a na krku lístek s nápisem:

Cestuji sama.

Walter Henriksen klesl na kolena a udělal to, co se mu chtělo udělat už od rána.

Pozvracel se. A pak se rozplakal.

2

Miu Krügerovou vzbudil křik racků. Vlastně by si na ně už mohla zvyknout, přece jenom si tenhle dům v ústí fjordu koupila už před čtyřmi měsíci, ale město jako by ji tak nějak pořád nechťelo pustit. Do bytu ve čtvrti Torshov, ve Vogtově ulici vždycky doléhal hluk, zvuky autobusů, tramvají, policejních sirén a sanitek. A nic z toho ji nikdy nevzbudilo. Skoro jako by ji ty zvuky uklidňovaly, ale tihle raci – tomu jejich řvaní nešlo uniknout. A není to proto, že tu jinak vládne takové ticho?

Natáhla se k nočnímu stolku, aby se podívala, kolik je hodin, ale nedokázala to určit. Ručičky budíku jako by chyběly, mizely kdesi v mlze, čtvrt na jedenáct nebo půl druhé? Nebo půl ničeho a pět minut? Léky, které si vzala večer, ještě pořád působily. Uklidňovaly a otupovaly ji. Zbavovaly ji všech smyslů. *Nekombinovat s alkoholem*, ale kdo by to řešil. Stejně už jí zbývá jen dvanáct dnů života. Odškrtané dny v kalendáři v kuchyni. Zbývalo dvanáct prázdných okének.

Dvanáct dnů. Osmnáctý duben.

Posadila se v posteli, natáhla si vlněný svetr a odpotáčela se do pokoje.

Léky jí předepsal jeden kolega. Starostlivý kolega, který jí měl pomoci zapomenout, zpracovat to, posunout se dál. Policejní psycholog, nebo to byl psychiatr? Musel to asi být psychiatr, když mohl vystavovat recepty, ne? Ať tak či tak, dostala se k tomu, co chtěla. Dokonce i tady, i když ji vyzvedávání tablet stálo dost sil. Obléknout se. Nastartovat motor na člunu. Mrznout celých těch patnáct minut, než se dostane do přístavu. Nastartovat auto. Čtyřicet minut udržet auto na silnici, dokud nedorazí do Fillanu, nejbližšího města tady na tom vystrkově. Jako město to vlastně moc nevypadalo, ale každopádně lékárna se nacházela právě tam, v nákupním centru Hjorten. A tak to tedy rovnou vzala i přes obchod s alkoholem.

Vystavené recepty už tam na ni čekaly, nechala si je poslat z Osla. Apodorm, Diazepam, Lamotrigin, Ciprallex. Některé od psychiatra, ale některé taky od obvodního lékaře. Všichni na ni jsou tak hodní. Jsou tak nápomocní, *neberte toho moc, s tímhle musíte opatrně*, ale Mia Krügerová vůbec nezamýšlela být nějak opatrná. Nepřijela se sem uzdravit. Přijela sem zmizet.

Zbývá dvanáct dnů. Osmnáctý duben.

Vyndala z lednice lahev minerálky Farris, oblékla se a vydala se k moři. Usadila se na skále, přitáhla si bundu víc k tělu a polkla dnešní první dávku tablet. Společně s nečistotami, které měla v kapse. Všechny možné barvy. Vůbec netušila, jaké si vzala, ještě pořád se jí motala hlava, ale bylo to úplně jedno. Hltem z lahve léky spláchnla a natáhla nohy k vlnám. Zírala na své boty. Nedávalo to smysl, jako kdyby to nebyly její nohy, ale úplně cizí nohy kdesi v dálce. Raději se zadívala na moře. To taky nedávalo žádný smysl, ale přinutila se a dál jej sledovala. Dívala se na vzdálený horizont, na maličký ostrůvek v dálce, jehož jméno neznala.

Místo si vybrala náhodně. Hitra. Ostrov v kraji Trøndelag. Jela by kamkoliv, jen aby byla sama. Nechala realitního makléře, ať to rozhodne. Prodejte můj byt a pořídte mi něco jiného. Zatvářil se nedůvěřivě, jako by ji měl za blázna nebo za hlupáka, ale přeci jen chtěl vydělat, takže se v tom nešťoural. Vlastně mu na tom nesešlo. Ten zářivý úsměv, když říkal, že to zařídí a jestli prý by to chtěla prodat hned? Má nějakou konkrétní představu? Hraná přátelskost, ale viděla jeho oči. Zevnitř. Při té představě se jí udělalo zle. Falešné, zlé oči. Z nějakého důvodu vždycky věděla, jací jsou lidé kolem ní zevnitř. A teď dokonce i tenhle slizký chlapík v obleku s kravatou. A to, co viděla, se jí vůbec nelíbilo.

Když už tuhle schopnost máš, musíš ji využít. Copak to nechápeš? Musíš ji nějak používat a měla bys ji používat právě k tomuhle!

Do háje s tím, že by to měla nějak využívat. Teď už ne. Už nikdy. Ta myšlenka ji uklidňovala. Celkem vzato, od chvíle kdy sem dorazila, byla vlastně mimořádně klidná. Hitra. Makléř odvedl dobrou práci. Vzpomněla si na něj už skoro přátelsky.

Zvedla se ze skály a vrátila se po cestičce do domu – nastal čas na první dnešní sklenku. Netušila, kolik je hodin, ale čas nastal tak jako tak. Nakoupila si drahé lahve, dopředu si je objednala, možná to moc nedávalo smysl – proč si užívat něčeho drahého, když už jí zbývá tak málo času? Ale na druhou stranu – proč ne? Proč jedno?

Proč druhé? Na takové věci přestala myslet už dávno. Otevřela lahev Armagnac Domaine de Pantagnan 1965 Labeyrie a do tří čtvrtin naplnila neumytý hrnek, který stál na lince. Armaňak za osm stovek v neumytém hrnku. *Vidíš, jak mi na tom záleží? Myslíš, že mě to nějak bere?* Usmála se sama pro sebe, vytáhla z kapsy ještě další léky a znovu zamířila na skálu.

Znovu si téměř přátelsky vzpomněla na makléře s těmi příliš bílými zuby. Kdyby měla někde žít, klidně by to mohlo být tady. Vzduch, výhled na moře, klid pod bílými mraky. K Trøndelagu neměla nikdy žádný vztah, ale tenhle ostrov si zamilovala, jen co na něj vkročila. V Trøndelagu žili jeleni. Bezpočet jelenů. A to ji fascinovalo, jeleni přeci patřili někam jinam – na Aljašku, do filmu. Taková krásná zvířata, která někteří lidé musí za každou cenu zastřelit. Mia se naučila střílet na policejní akademii, ale zbraně neměla nikdy moc ráda. Se zbraní si člověk nehraje, ale použije ji jenom, když je to nezbytně nutné, a pokud to jde, tak ani tehdy ne. Lovecká sezona u jelena lesního trvala na Hitře od září do listopadu. Jednou cestou z lékárny narazila na skupinu kluků, kteří přivazovali jelena na korbu dodávky. V únoru, mimo loveckou sezona. Na okamžik zvažovala, že zastaví, zjistí jejich jména, ohlásí to, nechá je po zásluze potrestat, ale přemohla se a nechala vztek odeznít.

Jednou policajt, vždycky policajt?

Teď už ne. Ani náhodou.

Zbývalo dvanáct dnů. Osmnáctý duben.

Vypila poslední hlt armaňaku, zvrátila hlavu na skálu a zavřela oči.